

[Ømann.]

ansigt over for sine vælgere blandt lønmodtagerne. Dette ansigt har disse vælgere vist ikke set ret meget til i det sidste par år, og de føler sig jo med rette som den forurettede part i spørgsmålet om skattesnyderiet.

Der spores som sagt ikke nogen ulyst hos finansministeren, og viljen ser Vorherre på. Men det er vel netop det, som ikke er sket, det, som finansministeren ikke har foretaget, der må blive det afgørende, om ikke for en moralsk, så for en politisk bedømmelse af regeringens indsats på dette felt. Her har vi et område, hvor der faktisk intet nyt er sket bortset fra det, som socialdemokraterne og SF satte i værk i løbet af året 1967.

Der er her omtalt meromsens kontrolmuligheder. Det var under en hård diskussion med de nuværende regeringspartier, at det lykkedes at udforme meromsen på en sådan måde, at den kunne bruges til kontrol af de selvangivne indkomster, men vi har, som det fremgik af finansministerens redegørelse, ikke set nogen epokegørende resultater endnu af disse kontrolmuligheder, der delvis er af automatisk art, selv om disse kontrolmuligheder utvivlsomt findes.

Der er peget på de nedbrudte mure mellem toldvæsen og skattemyndigheder. Det var under den forrige regering, disse mure blev nedbrudt. Det var ligeledes under socialdemokratiets og SFs samarbejde, det besluttedes at nedlægge amtstuerne og overføre personalet til skatteligningen, og det var allerede i 1967, der blev skabt grundlag for den meget vigtige skoling og uddannelse af skattefolk.

Det er modsat denne regering, der har dekretet personaleloft, og jeg har ikke hørt noget om, at statens ligningsdirektorat eller andre lignende myndigheder er undtaget derfra. Det er under denne regering, man uden at sætte modforholdsregler ind har fjernet det revisortillæg, som uden avancementstilløkkelser var det eneste, der gjorde det muligt for statens ligningsdirektorat at skaffe sig kvalificeret arbejdskraft til kontrol og revisionsarbejde. Og det er vel endelig denne regering, der gjorde indførelsen af kildeskatten til det store, besværlige dyr i åbenbaringen, som har tjent til at sætte al skatterevision i stå. Aldrig før har

man dog oplevet, at arbejdsbesparende maskiner behøvede så megen håndkraft.

Jeg tror ikke, der kommer noget rigtigt ud af det hele, førend vi også får befolkningen interesseret i denne sag. Vel omkring 80 pct. af skatteyderne er lønmodtagere. Mange af disse kan naturligvis være usikre i dette spørgsmål, fordi de selv har snydt for småbeløb. Det er vist på sin plads at fortælle folk, at det skal dreje sig om betydelige beløb, ikke bare håndører, hvis det skal betale sig for dem at slutte sig til skattesnyderholdet. Der er virkelig penge at tjene for lønmodtagerne, måske mere end i nogen overenskomstsituation, så det er mig ubegribeligt, at arbejder- og tjenestemandsoverenskomstsituationerne ikke har kørt dette spørgsmål med større kraft og konsekvens. Det kan naturligvis fornærme nogle grupper at holde på, at ethvert snyderi er forkasteligt, også selv om man forklarer, at det ikke er staten, men sin uskyldige nabo, man snyder, men det er vel i bund og grund uholdbart at se passivt på, at løn- og fagpolitik forvrides, ved, at nogle lønninger beskattes og andre ikke.

Der er ingen anledning til at diskutere her — og her er jeg også enig med finansministeren — snyderiets omfang på milliarder. Måske drejer det sig om 8 milliarder kr., måske om 10 milliarder kr., der aldrig bliver fæstnet til selvangivelsen; skatten af disse penge ville udgøre hårdt sagt omkring 4 milliarder kr. Vi ved, at brede befolkningslag stønner under byrden ved at indbetale de budgetterede 16 milliarder kr. til staten. Vi ved, at byrden kunne lettes med mere end en fjerdedel — når man også tager den finansøkonomiske virkning med — hvis ingen snød. Vi ved, at finanspolitik og fornuftig forbrugsbegrænsning bliver umulige, ubrugelige midler i den økonomiske politik, når systemet er i den grad utæt. Vi kan også have en mistanke om, at disse lune snydekroner, der har en overkurs på omkring 160, måske netop er dem, der angriber valutabalancen, fordi de medgår til overordentligt og ekstraordinært forbrug.

Regeringen påstår, at den er bekymret over inflationen. Hvad denne angår, synes jeg, dagens emne er centralt. Som om der var en tanke i det, ligner skattesnyderiet på de nævnte 4 milliarder kr. i direkte uddra-